

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 832/ 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 października 2021 roku w sprawie II K 186/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P. J.	osadzenie P. J. zakładzie karnym w dniu 23 lipca 2021 roku w sprawie VII K 695/20 i odbywanie kary pozbawienia wolności	wydruk z NOE-SAD, kserokopia wyroku	171-172, 181
2.1.1.2.	P. J.	zarejestrowanie P. J. jako osoby bezrobotnej bez prawa do zasiłku od dnia 12 kwietnia 2018 roku do dnia 22 lipca 2021 roku - brak propozycji pracy w okresie od lutego 2020 roku do stycznia 2021 roku	pismo z Urzędu Pracy w B.	174-175

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	wydruk z NOE-SAD, kserokopia wyroku	dokumenty sporządzone przez uprawnione do tego organy, w przepisanej do tego formie i nie budzą zastrzeżeń co do ich wiarygodności		
2.1.1.2	pismo z Urzędu Pracy w B.	dokument sporządzony przez uprawniony do tego organ, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne)				

oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż w okresie objętym zarzutem i późniejszym oskarżona nie miała możliwości zarobkowania z uwagi na pandemię oraz konieczność sprawowania osobistej opieki nad pozostałymi małoletnimi dziećmi, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, iż oskarżona w okresie objętym zarzutem nie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	uchylała się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego wobec swojego małoletniego syna.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty dotyczące błędu w ustaleniach faktycznych, sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się niezasadne.</p> <p>Tytułem wstępu, odnosząc się do powyższych zarzutów - w ocenie sądu odwoławczego niezasadnych - nakreślić też trzeba, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie</p>			

konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Wskazać należy, iż przesłanka odwoławcza powołana przez skarżącego, określona w art. 438 pkt 3 k.p.k., a mianowicie błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”). W pierwszym przypadku błąd („braku”) polega na nieustaleniu określonego faktu, który wynika z

dowodu. W drugim przypadku błąd („dowolności”) ma miejsce wówczas, gdy w ustaleniach faktycznych został wskazany fakt, który nie wynika z przywołanego dowodu, albo gdy z przywołanego dowodu wynika określony fakt, ale został on w ustaleniach faktycznych zniekształcony (przeinaczony). Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa) w procesach poszlakowych (patrz: komentarz do art. 438 k.p.k. autor: Dariusz Świecki, stan prawny: 2017.10.30, Lex 2017). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu

stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKa 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKa 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając

powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zważywszy na ustalenia poczynione przez Sąd I instancji należy w pierwszej kolejności dokonać odkodowania normy prawnej zawartej w przepisie art. 209 § 1a k.k. dotyczącym przestępstwa niealimentacji, którego istota polega na uchylaniu się od realizacji obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby, przez co naraża się ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Przy czym, uchylanie się od łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej polega na niewykonywaniu przez sprawcę ciążącego na nim obowiązku, mimo że istnieją po jego stronie możliwości

realizacji tego
obowiązku. Jak
stwierdził Sąd
Najwyższy w wyroku
z dnia 19 grudnia
1979 roku, V KRN
297/79, (OSNPG
1980, nr 6, poz. 79):
„uchylanie się od
obowiązku łożenia
na utrzymanie osoby
uprawnionej do
alimentacji zachodzi
wtedy, gdy
zobowiązany, mając
obiektywną
możliwość
wykonywania tego
obowiązku, nie
dopełnia go ze złej
woli. Wystąpienie
obiektywnej
niemożności łożenia
na utrzymanie, np. z
powodu
pozbawienia
wolności osoby,
na której ciąży
obowiązek
alimentacyjny,
będzie skutkować
brakiem możliwości
przypisania winy
sprawcy. Wina
stanowi bowiem
konieczny warunek
odpowiedzialności
karnej (por: wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 03.07.2007
roku, III KK
144/2007,
LexisNexis nr
2115834). W pojęciu
uchylania się
zawarty jest zatem
zawsze negatywny
stosunek psychiczny
sprawcy do
świadczania,

sprawiający, że nie dopełnia on swojego obowiązku, mimo że ma obiektywną możliwość jego wykonania. Tak więc sam fakt niewypelnienia obowiązku opieki materialnej nie jest równoznaczny z uchyleniem się od jego spełnienia. Należy bowiem zawsze zbadać przyczyny niewywiązywania się z tego obowiązku, które mogą mieć również charakter obiektywny i usprawiedliwiać sprawcę.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż z ustaleń faktycznych sądu rejonowego, zgodnych z zebranymi dowodami wynika, iż zachowanie oskarżonej w okresie objętym aktem oskarżenia nie było nacechowane złą wolą, tj. niewywiązywanie się przez nią z obowiązku alimentacyjnego nie było jej celem samym w sobie, a jedynie wynikiem sytuacji zdrowotnej, osobistej i materialnej, w jakiej

się znajdowała. W tym aspekcie podnieść należy, iż oskarżona w dniu (...) urodziła dziecko – syna S., który pozostaje pod jej opieką, podobnie jak jej drugi syn A. urodzony w dniu (...). Niewątpliwym więc jest, że wymieniona w okresie zarzutu była zaangażowana w zajmowanie się nowonarodzonym dzieckiem. W dodatku sprawowała też opiekę nad drugim synem po zamknięciu przedszkola z powodu epidemii koronawirusa, która zaczęła obowiązywać w Polsce od dnia 20 marca 2020 roku. Poza tym oskarżona co najmniej od 2018 roku była osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. I co więcej Urząd Pracy nie przedstawił jej w okresie objętym zarzutem żadnej oferty pracy. Trzeba też zwrócić uwagę, iż oskarżona ma ograniczone możliwości uzyskania zatrudnienia, gdyż nie posiada wykształcenia zawodowego, ani żadnych kursów zawodowych.

Ukończyła tylko szkołę podstawową. Z doświadczenia życiowego wiadomym jest, że ta okoliczność ma wymierny wpływ na możliwość znalezienia zatrudnienia, które byłoby źródłem dochodów zaspokajających potrzeby matki i dwojga małoletnich dzieci, a nadto, uprawnionego do alimentacji syna z poprzedniego związku (pozostającego pod opieką ojca). Okoliczność, że wspomagał ją finansowo konkubent (ojciec małoletnich dzieci) uwzględnwszy fakt wykonywania przez niego prac zarobkowej z wynagrodzeniem około 2000 złotych miesięcznie, nie deprecjonuje stanowiska Sądu meriti o niemożności wywiązania się przez oskarżoną z obowiązku alimentacyjnego. W tym stanie rzeczy w pełni uprawnionym jest stanowisko sądu pierwszej instancji, że obiektywnie możliwości wywiązania się oskarżonej z obowiązku

alimentacyjnego
były znikome.
Dodatkowo,
podnieść należy, iż
fakt, że oskarżona
miała hipotetyczną
możliwość
powierzenia opieki
na dziećmi rodzinie
jej konkubenta (przy
czym nie sposób
wywodzić jakoby
celowo i świadomie z
niej nie skorzystała),
w żaden sposób
nie stanowi asumptu
do stwierdzenia jej
złej woli w zakresie
płacenia alimentów
i realizowaniu
obowiązku
alimentacyjnego. Co
więcej nie można
w tym miejscu
argumentować - jak
wywodzi w apelacji
skarżący - że
inne osoby powinny
przejąć obowiązek
opieki nad dziećmi
oskarżonej (to
przecież w tym
zakresie ich
autonomiczna
decyzja i wbrew
twierdzeniom
prokuratora nie
można władczo
zakładać, że tak
powinny uczynić).
Inną rzeczą jest fakt,
że w momencie, gdy
oskarżona trafiła do
izolacji
penitencjarnej (ale
dopiero w lipcu
2022 roku) najbliżsi
jej konkubenta (jego
siostra) podjęli się
opieki nad

małoletnimi dziećmi (podczas jego nieobecności w domu w czasie wykonywania pracy zarobkowej). Jest to jednak sytuacja ekstraordynaryjna, gdyż w przeciwnym wypadku ojciec dzieci nie byłby w stanie pracować i utrzymać małoletnich dzieci. Jednocześnie podkreślić należy, iż oskarżona miała prawo zadecydować o tym, że sama będzie zajmowała się swoimi dziećmi, a nade wszystko sprawowała opiekę nad nowonarodzonym dzieckiem. Zaznaczyć należy, iż w przypadku zaangażowania w życie dzieci to rodzice powinni być głównymi opiekunami. Dzieci którymi zajmują się rodzice przejawiają bowiem bardziej rozwinięte społecznie zachowania w porównaniu z tymi, które pozbawiona są takiej możliwości. Zatem nie można tej sytuacji interpretować w ten sposób, że oskarżona P. J. unikała wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego

względem swojego syna N. B..			
Wniosek			
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

<p>1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 października 2021 roku w sprawie II K 186/21.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok słuszny, apelacja Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku bezzasadna.</p> <p>Zarzuty apelacyjne nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Kontrola instancyjna wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji zainicjowana wniesioną przez oskarżyciela publicznego apelacją wykazała, iż Sąd meriti, na gruncie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych</p>		

co do zdarzenia objętego aktem oskarżenia, wyciągnął słuszne wnioski co do istnienia podstaw uniewinnienia oskarżonej P. J., która w okresie objętym zarzutem, nie mogła wypełniać ciężącego na niej obowiązku łożenia na utrzymanie syna, ponieważ nie posiadała realnej możliwości realizowania obowiązku alimentacyjnego, a tym samym w konsekwencji nie można twierdzić, że wymieniona nie uiszczala płatności alimentacyjnych ze złej woli, lekceważąc swój rodzicielski obowiązek.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. **Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji**

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k. i art. 9 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49 poz. 223 ze zm.) w związku z nieuwzględnieniem środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela publicznego, Sąd Odwoławczy wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 października 2021 roku w sprawie II K 186/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana